

— „Дамата е тукъ, Йони — и кончето!“

Присъствието на дамата Йони посрѣщна съ равнодушие — ала не и кончето. Той подигна тежкитѣ си клѣпачи, започна лекичко да се усмихва и пожела да вземе въ ржцѣтѣ си великолѣпното творение. Но понеже кончето бѣ голѣмо, сложиха го на едно столче, и той го пипаше по гривата съ ржчикитѣ си. Скоро обаче, малкият болникъ забрави и двѣтѣ нѣща.

Малко слѣдъ туй, захвана да шѣпне нѣщо съ затворени очи прѣдъ себе си. Тѣй като госпожа Бофинъ не знаеше, какво желаше болното, баба му се наведе къмъ него, ала макаръ да напръгна силно слуха си, не можѣ никакъ да го разбере.

Помолиха го да повтори желанието си, и когато той стори това на нѣколко пѣти, разбра се, че когато очичкитѣ му се отправяха къмъ кончето, той бѣ видѣлъ още нѣщо. Неговиятъ въпросъ именно бѣ: „Коя е тая *класива* дама?“ А красивата дама бѣ госпожица Бела Вилферъ. Послѣдната бѣ тѣй трогната отъ вниманието, което ѝ бѣ подарило малкото болно, че веднага седна на колѣнѣ до дѣтето и го прѣгърна съ очевидна нѣжностъ. А Йони милваше „*класивата* дама“ съ всичката оная обичъ, която едно дѣте може да има въ себе си къмъ всичко що е младо и хубаво.

„Послушай, моя добра госпожо!“ продума Госпожа Бофинъ, като сложи приятелски ржка върху рамото на бабата. „Ние дойдохме за да вземемъ Йони отъ тая тѣснотия и го отнесемъ на друго едно мѣсто, където той ще бѣде много по-добрѣ.“

Старата жена се наскърби веднага, защото помисли, че искатъ да настанятъ любимеца ѝ въ „сиротския домъ“. Ала тѣ всички ѝ заговориха твърдѣ приятелски, и когато и обясниха добрѣ, че Йони ще бѣде настаненъ въ една великолѣпна кѣща, която само за болни дѣца е притѣкмена, където добри лѣкари и мили сестри-милосердни цѣлия свой животъ на дѣца посвѣтватъ, само съ дѣца говорятъ, само съ дѣца иматъ работа, само дѣца очакватъ и наглеждатъ — тя се показа благодарна и се съгласи съ всички.

Въ най-кратко врѣме Йони биде прѣнесенъ въ дѣтската болница заедно съ всичкитѣ играчки, където даже и къмъ благородния вой-

нишки конъ, къмъ жълтата птичка и къмъ гвардейския офицеръ показаха сжщото дружелюбно гостоприемство както и къмъ малкия имъ дѣтски притежателъ. Ала докторътъ думаше: „Туй, обаче, трѣбаше да стане прѣди нѣколко дена. Сега е вече твърдѣ късно!“

Както и трѣбаше да бѣде — всички, които обичаха малкия Йони, го придружиха въ горния етажъ, въ една пространна, съ свѣжъ въздухъ стая. Тукъ се разбуди той отъ своя сънъ, или единъ видъ безсъзнание, или отъ нѣщо подобно, и се огледа въ своето болнично легло, а на дъсчица, сложена на едно столче до леглото, стоеха наредени Ноевия Ковчегъ и

другитѣ играчки за да го радватъ и настройватъ весело. За свое голѣмо удивление разбра той сжщо, че веднага бѣ станалъ членъ на едно голѣмо сѣмейство съ малки креватчета.

И когато пожела да узнае, дали това сж негови братя и сестри и че всички ли милия Богъ ги е събралъ тукъ — отговориха му: „Да!“

Не слѣдъ много съгледа той едно съвсѣмъ малко братче, което лежеше на едно креватче редомъ съ него и чиито очички милозливо и съ удивление се устрѣмяха къмъ играчкитѣ.

„Сега не се боите вече да оставите тука дѣтето?“ обърна се госпожа Бофинъ тихичко къмъ бабата.